

א

בבית-המשפט העליון

ב

[27.10.1998]

לפני הנשיא א' ברק

ג

המבקש הורשע בבית-משפט השלום בעבירות מס, כשעדוהו הייתה העדות היחידה שהובאה מטעמו. עדוהו לבית-המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש. מכאן הבקשה למשפט חוזר.

בבקשה נטען, כי יש בידי המבקש ראיות ועדויות, העשויות לשנות תוצאות המשפט, ושלא הוצגו במשפטו, הן משום שלא הותר לו להציגן והן משום שקיבל ייעוץ משפטי רשלני ולקוי, ועל-כן מתעורר חשש ממשי לעיוות דין.

ד

בית-המשפט העליון פסק:

א. המבקש בחר לנהל הגנתו כפי שבחר. אין מקום לאפשר לו כעת, לאחר ששלוש ערכאות דנו בעניינו, לבחור לעצמו טקטיקת טיעון שונה ולהציג טיעונים ומסמכים, שבחר במודע להימנע מלהציגם קודם לכן. הליך המשפט החוזר אינו בבחינת "מקצה שיפורים" העומד לרשות מי שטקטיקת ההגנה שלו כשלה (84, 86 א – ב).

ה

ב. סוגיית הייצוג הלקוי כעילה לקיום משפט חוזר לא זכתה עד כה לדיון של ממש בפסיקה, אך הבקשה שבה עסקינן אינה מצדיקה את קיומו של דיון מעין זה. זאת עקב משקלה של הטענה בדבר ייצוג לקוי – מחמת "כנישתה" והיותה עומדת בסתירה לטענות קודמות של המבקש (184 – 185, 86 ב).

ו

חקיקה ראשית שאוזכרה:

– פקודת מס הכנסה [נוסח חדש], סעיף 220.

חקיקת משנה שאוזכרה:

ז

– תקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), תשי"ז-1957.

הצעות חוק שאוזכרו:

– הצעת חוק בתי המשפט (תיקון מס' 22) (עילות למשפט חוזר), תשנ"ו-1995.

פסקי-דין של בית-המשפט העליון שאוזכרו:

- [1] ע"פ 6527, 6096/94 א' ע' ע' מוצור ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 732.
- [2] ע"פ 71/76 מרילי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813.
- [3] מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 241.
- [4] מ"ח 6148/96, בש"פ 1780/96 עזריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(2) 334.
- [5] מ"ח 4281/98 לב נ' מדינת ישראל (לא פורסם).

בקשה למשפט חוזר. הבקשה נדחתה.

אליקים רובינשטיין, היועץ המשפטי לממשלה – בשם המשיבה.

החלטה

1. ביום 8.9.1996 הרשיע בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו (השופטת י' אחסטרדם) את המבקש בעבירות על סעיף 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן – הפקודה). עיקרי הרשעתו של המבקש נגעו לדיווח כוזב של המבקש, כאילו מקורות ההכנסה שלו ושל אשתו הם בלתי תלויים ולפעולות נוספות שביצע המבקש במטרה להביא להפחתת המס ששולם על-ידיו בעבור השנים 1987-1989. כך ניכוי הוצאות פרטיות, רישום כפול של הוצאות בדוחות שלו ושל אשתו, רישום הוצאות בלא אסמכתות ורישום הוצאות שהוצאו על-ידי צדדים שלישיים. ביום 25.11.1996 גזר בית-משפט השלום על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של תשעה חודשים, והפעיל עונש מאסר על-תנאי שהיה תלוי ועומד נגד המבקש לתקופה של תשעה חודשים, לריצוי בחופף למאסר שהוטל על-ידיו. כמו כן הטיל בית-המשפט על המבקש 12 חודשי מאסר על-תנאי לתקופה של שלוש שנים ממועד שחרורו וכן קנס בסך 60,000 ש"ח או 300 ימי מאסר תמורתו. במסגרת ערעורו לבית-המשפט המחוזי ביקש המבקש להגיש ראיות נוספות מטעמו: קלטרי קבלות, שיש בהם, לטענתו, להסביר את הפער בין דיווחיו על הוצאות לבין ההוצאות שהוצגו בפני בית-המשפט, עדות רעייתו ועדות אחד מלקוחותיו. עדויות אלו נועדו, לגירסת המבקש, להראות, כי רעייתו אכן ניהלה עסק נפרד, וכי לפיכך היה מקום להכיר בחישוב נפרד של הכנסותיה. כמו כן ביקש המבקש, כי מועד שמיעת הערעור יידחה על-מנת לאפשר לעורכי-דין חדשים שמונו על-ידיו ללמוד את התיק. בית-המשפט המחוזי (השופטים א' א' לוי, א' גרוניס וא' חיות) דחה את שתי הבקשות. בהתייחסו לבקשת הדחייה, ציין בית-המשפט, כי הדיון נדחה בעבר פעמים מספר לבקשת המבקש, בין היתר מחמת הטענה שהמבקש

מינה עורכי-דין חדשים לייצגו וכי אין מקום לאפשר למבקש להוסיף ולדחות את הדיון עד שיימצא עורך-דין שיישא חן מלפניו. לעניין זה ציין בית-המשפט, כי המבקש התייצב לדיון כשהוא מיוצג הן על-ידי עורך-הדין שייצגו בערכאה ראשונה והן על-ידי עורך-הדין שמינה ימים ספורים לפני מועד הדיון, כך שאי-דחיית הדיון לא פגעה במבקש. בהתייחסו לבקשה להמצאת ראיות נוספות, קבע בית-המשפט המחוזי, כי כל המסמכים שביקש המערער להציג היו מצויים ברשותו זה שנים, וכי דבר לא מנע ממנו להציג בפני הערכאה הראשונה את הראיות שביקש להציג בשלב הערעור, ודאי לא את עדותה של רעייתו. לגוף הדברים, דחה בית-המשפט את ערעורו של המבקש על הכרעת-הדין וגזר-הדין, וכן את ערעור המשיבה על קולת עונשו. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש נדחתה (על-ידי כבוד המשנה לנשיא) ביום 15.2.1998.

2. בבקשה שבפני טוען המבקש, כי בידיו ראיות, העשויות, לברן או ביחד עם החומר שהיה בפני הערכאות שדנו בעניינו לראשונה, לשנות את תוצאות המשפט. ראיות אלו כוללות: דפי תרשומת שנערכו, לטענת המבקש, על-ידי עורך-הדין ורואה-החשבון מנחם כהן, ואשר יש בהם כדי להפריך את עדות עורך-הדין ורואה-החשבון כהן, כאילו לא העניק מעולם ייעוץ למבקש ולא המליץ לו לחשב את הכנסותיו ואת הכנסות רעייתו בנפרד; קלטרי קבלות שיש במצוי בהם, לטענת המבקש, להסביר את הפער בין דיווחיו על הוצאותיו לבין האסמכתות להוצאות; דוגמה להזמנת חוות-דעת אשר המבקש הוציא חוות-דעת בהתייחס אליה, אך התמורה בעדה לא שולמה. לטענת המבקש, היו קלטר הקבלות וחוות-הדעת מצויים בחזקתו בעת שהעיד בפני בית-משפט השלום, אך בית-המשפט מנע ממנו להציגן. עוד הוא טוען, כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין, שכן עורך-הדין שייצג אותו בפני הערכאה הראשונה לא היה מיומן בפלילים ועקב מחדליו נמנעה הבאת ראיות חשובות בפני בית-המשפט ולא הובאו עדים מטעם המבקש (למעט המבקש עצמו). המבקש מוסיף וטוען, כי אף משהחל עורך-דין נוסף לייצגו וביקש לתקן את המעוות על-ידי הבאת עדים נוספים וראיות נוספות בפני בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, סירב בית-המשפט להחיר זאת.

3. היועץ המשפטי לממשלה, שחוות-דעתו הובאה בפני בהתאם להוראות תקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט תוזר), תשי"ז-1957, מתנגד לקיומו של משפט חוזר. לשיטתו, מבוססת הרשעת המבקש על מימצאים עובדתיים ועל מימצאי מהימנות חד-משמעיים, שנקבעו על-ידי בית-משפט השלום ואשר בית-המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בהם. היועץ המשפטי לממשלה מציין, כי בית-משפט השלום דחה, בנושאים רבים, ובכלל זה גם בנושא ההיוועצות עם עורך-הדין ורואה-החשבון כהן, את גירסת המבקש כגירסה בלתי אמינה ובלתי מתקבלת על הדעת. היועץ המשפטי לממשלה מוסיף ומציין, כי עורך-הדין ורואה-החשבון כהן לא שלל בעדותו את

האפשרות שהמבקש אכן נועץ בו באופן אגבי באשר להצהרת הון, אך ציין, כי מעולם לא נתן לו ייעוץ מעמיק ומבוסס. כך, שאפילו יראה המבקש, כי בידו ניירות בכתב ידו של עורך-הדין ורואה-החשבון כהן (טענה שטרם נבדקה לגופה), אין בכך כדי לגרוע ממהימנותו של עורך-הדין ורואה-החשבון כהן. בהתייחסו לקלסרי הקבלות ולהזמנות העבודה, מציין היועץ המשפטי לממשלה, כי המבקש עצמו מודה שראיות אלה היו בידו בעת שהעיד ולפיכך אין הוא יכול להישמע כעת בטענה שקיומן מצדיק את עריכתו של משפט חוזר.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובחוות-דעת היועץ המשפטי לממשלה, החלטתי לדחות את הבקשה. כאמור בחוות-דעתו של היועץ המשפטי לממשלה, השתית בית-משפט השלום את הרשעתו של הנאשם על מימצאים עוכרחיים רבים שנקבעו על-ידי, ובכלל זה מימצאי מהימנות. בין היתר, קבע בית-משפט השלום, כי אינו מאמין למבקש שהגיש את הדוחות השנתיים בלא שהסתמך על ספרי התקבולים והתשלומים (ספרים שאין חולק, כי הכילו רישומי הוצאות כפולים ומשולשים, רישום הוצאות פרטיות ואף רישום הוצאות שהוצאו על-ידי צדדים שלישיים) (עמ' 140 להכרעת-הדין), כי אינו מאמין למבקש שלא בדק בעצמו את ספרי התקבולים והתשלומים (עמ' 142 להכרעת-הדין) וכי מסמך ריכוז הוצאות שהציג המבקש הוכן רק לקראת עדותו – ולא חמש שנים קודם לכן, כטענת המבקש (עמ' 145). עוד דחה בית-משפט השלום את טענת המבקש, שלפיה ניהלה אשתו עסק נפרד במשרד נפרד (עמ' 152-155 להכרעת-הדין). מימצאיו אלה של בית-המשפט התבססו על סתירות בין גירסאות שונות שמסר המבקש, על פרטים נוספים שעלו מעדויות המבקש ועל עדויות עדי התביעה. בהתייחסו לאופן פעולתו של המבקש קבע בית-משפט השלום:

"הנאשם יצא מתוך הנחה שהגשת דו"חות למס הכנסה הינה בסיס להתמקחות עם פקיד השומה. אם פקיד המס לא יבחין בכך שנכללו הוצאות פרטיות כהוצאות עסקיות – מה טוב, ואם יבחין בכך – יתדיין עמו הנאשם, שהרי עפ"י התרשמותי מבקשותיו החוזרות והנשנות לביהמ"ש הנאשם אינו מוכן לקבל תשובה שלילית – כתשובה סופית. הנאשם הביע בעדותו את הלך הנפש שהנחה אותו:

'את רישום ההוצאות נתתי לבת שלי שהיתה כבת 12, כי חשבתי שבנושא ההוצאות, אם לא יסכימו לאיזה שהיא קבלה, אם יושמט או תהיה טעות כלשהי, אז ממילא קיימת התדיינות ונסגור עניין' (עמ' 84 שורות 11-12) וכן 'שמתיה הכל בערימה ואמרתי במקרה של ספק לגבי הוצאה – בדיון שיהיה יקבלו או לא יקבלו'" (עמ' 146-147 להכרעת-הדין).

בהתייחסו לשאלת החישוב הנפרד קבע בית-המשפט:

א "מוסכם עלי, כי כאשר קיימים חלוקי דעות בתום לב בין נישום לרשויות מס, ובעיקר כאשר עמדת הנישום מסתמכת על ייעוץ שקיבל ממזמחה בענייני מס, העובדה שעמדתו של נישום אינה מתקבלת או אינה מבוססת מבחינה משפטית איננה יכולה להצדיק הרשעה בפלילים. ברם במקרה דנן, הנאשם לא האמין בתום לב בקיום נסיבות העושות את מעשהו חוקי, מאחר שידע כאמור, כי אשתו אינה נוסקת בניהול נכסי האחים הוז ואינה נותנת שירותי ייעוץ כאמור. הוא אף לא קיבל עצה מוסמכת מרואה-חשבון שהצדיקה אמונתו שהמעשה שהוא עשה הינו חוקי. היה פה נסיון 'להקות' את רו"ח כהן שאשתו מגישה רו"חות כנפרד לרשויות המס. וזאת מבלי שמהות עיסוקה של מלכה פורת הצדיק זאת" (עמ' 159-160 להכרעת-הדין).

ג

בית-המשפט המחוזי, שדן בין היתר בשאלת החישוב הנפרד, קבע:

א "לאור האמור עד כה, אין עוד משקל למחלוקת העקרונית אם רשאים בני הזוג להגיש רו"חות נפרדים על הכנסותיהם, הואיל והעיקר מצוי במקום אחר, היינו שהצגתה של אשתו כבעלת מקור הכנסה שונה משלו, מלמדת לכאורה על כך שממעשיו של המערער נעדר תום הלב, ואינך יכול שלא להגיע למסקנה שאת צעדיו תיכנן, על מנת להשיג אותן מטרת שביקש המחוקק למנוע, על ידי דרך התיעוד, של הכנסות והוצאות, שהכתיב לנישום. על רקע זה ניתן להבין גם את החלטת בית-המשפט להעדיף את עדותו של רואה-חשבון כהן, שהזים את טענת המערער כאילו הוא היה זה שהינחה אותו להגיש רו"חות נפרדים, לו ולאשתו. עד זה לא שלל את האפשרות שבשיחותיו עם המערער עלה עניין הדיווח הנפרד, וגם אם בכך לא דייק, הרי מותר להניח שהוא לא הרחיק לכת עד כדי הנחייתו של המערער ליצור עובדות בדויות, בבחינת יש מאין, על מנת לבסס ולהצדיק את הדיווח הנפרד. זאת ועוד, גם אם היה גרעין של אמת בטענות המערער בדבר חלקו של רואה-חשבון כהן בפרשה, לא היה בכך כדי לפטור אותו מאשם, שהרי גם אם הוא אינו בקי בכללי הדיווח למס הכנסה, חזקה עליו שהוא בקי יותר מכל אחד אחר במהות עיסוקה של אשתו, והמקום שבו היא מנהלת את 'עיסוקה' והרי גם באלה כשל המערער" (עמ' 6 לפסק-הדין).

ד

5. לאורן של קביעות אלו, נפנה לבהון את הראיות שעליהן משתית המבקש את הבקשה לקיום משפט חוזר. ראשית – דפי התרשומת שהכין, לטענת המבקש, עורך-

הדין ורואה-החשבון כהן. המבקש עצמו אינו טוען, כי קיימת זיקה ישירה בין דפים אלה לבין טענתו כי עורך-הדין ורואה-החשבון כהן הוא שיעץ לו לערוך חישוב נפרד להכנסתו ולהכנסת רעייתו. לטענתו, מערערים דפים אלה את אמינותו של עורך-הדין ורואה-החשבון כהן, שטען בעדותו, כי לא יעץ למבקש בנושאי הצהרת הון. ומכאן (לשיטת המערער) – מתערערת עדותו של רואה-החשבון כהן בשלמותה – ובכלל זה טענתו, כי לא יעץ למבקש בכל הנוגע לחישוב נפרד של הכנסתו. אפילו נגיד, כי רואה-החשבון כהן הוא שהכין את הדפים האמורים, ואפילו נאמר, כי דפים אלה סותרים את עדות רואה-החשבון כהן, שלפיה לא יעץ למבקש בהכנת הצהרות הון, עדיין אין בכך כדי לשלול כל משקל מעדותו, על נושאי השונים, ולהביא לאימוץ גירסתו של המבקש דווקא.

א

ב

"...כידוע, בית-משפט רשאי לבור מתוך עדות חלקים המהימנים עליו ולדחות אחרים, ובלבד שהעדויות אינה מיקשה אחת והיא ניתנת לחלוקה הגיונית, וקיים הסבר סביר לאמון החלקי" (ט"ו 9' 6096/94, 6527 א' ע' ע' מנצור ואח' נ' מדינת ישראל [1], בעמ' 736; ראו גם ע"פ 71/76 מרילי ואח' נ' מדינת ישראל [2], בעמ' 819).

ג

ד

והרכבים יפים מקל וחומר, שעה שנגד עדותו של רואה-החשבון כהן, ניצבת עדות המבקש עצמו, עדות שנמצאה בלתי מהימנה מחמת צירוף טעמים. זאת ועוד, אפילו נמשך ונאמץ את טענת המבקש ונאמר כי ראוי לבטל את עדות רואה-החשבון כהן על כל רכיביה, עדיין עומדת בתוקפה קביעתו של בית-המשפט המחוזי, שלפיה אין בכוחו של ייעוץ מקצועי שניתן (לפי הנטען) למבקש כדי לפטור את המבקש עצמו מאחריותו הישירה להצגת אשתו, שפעלה, לכל היותר, כמוזכרתו וביצעה תפקיד זה בביתם המשותף, כבעלת מקור הכנסה עצמאית. המבקש הוא שידע אל נכון מהי מסגרת עיסוקה של אשתו והוא הנושא באחריות להצגתה הכוזבת כמי שניהלה את עסקיה באופן עצמאי ונפרד במשרד שבו לא שהתה, לאמיתו של דבר, מעולם. מן הטעמים המצטברים הללו, אין לומר כי הדפים מהווים ראיות אשר "עשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית-המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון";. בנסיבות אלו מתייתר הצורך לדון בשאלת עיתוי הצגתם של הדפים ובמשקל שיש ליחס לכך (וראו, לעניין זה מ"ח 6731/96 ברנס נ' מדינת ישראל (להלן – פרשת ברנס [3]), בעמ' 249).

ה

ו

6. שנית – פנקסי הקבלות וחוות-הדעת. המבקש מודה, כי ראיות אלו היו בידו בעת הדיון בערכאה הראשונה. יתרה מזאת: הוא מוסיף, כי אף החזיק בהן בעת שנתן את עדותו. אולם, לדבריו, אסר עליו בית-המשפט לעיין בחומר שהביא עמו בעת עדותו ולפיכך נמנעה ממנו הגשתם. טענה זו עולה לראשונה בבקשה לקיום משפט חוזר.

ז

א כהודעת הערעור שהוגשה לבית-המשפט המחוזי טען המבקש, במקום אחד, כי משהעיד על קיומן של קבלות נוספות, "מי שחפץ לנסות ולהפריך דבריו הוא שהיה צריך לבקש את הצגתם לכימ"ש או בדיקתם". ובמקום אחר טען, כי "גם אם טעה הח"מ [בא-כוחו של המבקש בשעתו – א' ב'] באי-הצגתם במהלך עדותו הראשית של הנאשם, התבקש ביהמ"ש קמא לקבלם [לאחר מתן הכרעת-הדין – א' ב'] וערעור זה מתייחס לסרובו". גם בבקשת רשות הערעור שהגיש המבקש לבית-המשפט העליון (והפעם – באמצעות בא-כוח אחר) לא טען המבקש, כי נשללה ממנו האפשרות להביא ראיות אלה.

ב המבקש בחר לנהל את הגנתו כפי שבחר. עדותו הייתה העדות היחידה שהוכאה מטעמו. הוא שב והצהיר, כי בידיו מאות קבלות שיש בהן כדי להסביר את הפער שבין הוצאותיו המוכרות להוצאותיו המוצהרות, אולם לא פעל על-מנת להביא ראיות אלו. ג כל שהציג היה קבלה אחת על סך 598 ש"ח (עמ' 149 להכרעת-הדין). המבקש גם לא ניצל את האפשרות שניתנה לו למסור את הקבלות לפקיד השומה לאחר הגשת כתב-האישום (עמ' 151 להכרעת-הדין). אין מקום לאפשר לו כעת, לאחר ששלוש ערכאות דנו בעניינו, לבחור לעצמו טקטיקת טיעון שונה ולהציג טיעונים ומסמכים שבחור במודע להימנע מהצגתם קודם לכן (ראה פרשת ברנס [3], שם).

ד 7. שלישית – עדויות רעיית המבקש ויוסף הוז. המבקש אינו טוען עוד (כפי שטען בבית-משפט השלום ובבית-המשפט המחוזי), כי נבצר ממנו להביא עדויות אלו בבית-משפט השלום. זאת הפעם הוא טוען, כי מחדל זה נבע מרשלנותו של עורך-הדין שייצג אותו בבית-משפט השלום (ובפועל גם בבית-המשפט המחוזי). לטענתו, התרשל עורך-הדין בניהול משפטו, מחמת חוסר בקיאותו בהליכים פליליים ומחמת הערכתו השגויה את סיכויי כתב-האישום. לפיכך, טוען המבקש, נמנע בא-כוחו מזימון עדים אחרים וזלתו וכך מתעורר חשש מגושי כי למבקש נגרם עיוות דין. אם כן, נמצא כי לשיטת המערער, מותנית הפנייה לעדויות אלו בקביעה מקדמית, כי ייצוגו היה רשלני, וכי חומרתה של רשלנות זו יוצרת חשש ממשי לעיוות דין. סוגיית הייצוג הלקוי כעילה לקיום משפט חוזר לא זכתה עד כה לדיון של ממש בפסיקתנו (וראו: דברי ההסבר להצעת חוק בתי המשפט (תיקון מס' 22) (עילות למשפט חוזר), תשנ"ו-1995, וכן מ"ח 6148/96, בש"פ 1780/96 עזריה נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 361). גם הבקשה שלפנינו אינה מצריכה את קיומו של דיון מעין זה וזאת עקב משקלה של הטענה בדבר ייצוג לקוי. כאמור, עומדות למבקש לרועץ טענותיו הקודמות בדבר הסיבות להימנעותו מהזאת עדים נוספים. כך הצהיר המבקש (ביום 19.11.1997), בתצהיר שניתן בתמיכה לבקשתו להצגת ראיות נוספות, כי:

2" . את הראיות ניתן היה לצערי להשיג רק לאחר הכרעת הדין, ובכלל זה את תצהירו של יוסף הוז תושב ארה"ב – כמפורט בתצהירו, ובכלל זה את תצהירה של אשתי מלכה פורת – לה נשמרתי מלגלות את דבר האישום הפלילי והמשפט עקב מצב בריאותה וחרדתי לתוצאת הגילוי וגם מאחר שהייתי בטוח שלא אורשע בעבירה שתביא עמה מאסרי בפועל, אם בכלל אורשע.

א

3. רק לאחר שעבר זמן סביר מלידת ילדנו התשיעית, והתקרב המועד שבו – אם ידחה חו"ח ערעורי – אצטרך לעזוב את ביתי ולהיעלם ולרצות מאסר בכלא, העזתי לפני כשבועיים 'לטפטף' לה את העניין במנות קטנות ומרגיעות...

ב

5. לפני זמן מה הצלחתי ליצור קשר עם יוסף הוז, בין מסע למסע, ובתחוננים שכנעתי אותו לבוא לארץ לתת עדות במועד הקבוע לשמיעת ערעורי..."

ג

ואילו רעיית המבקש הצהירה (ביום 20.11.1997):

"אודות המשפט נגד בעלי ואודות הערעור ידע אותי רק בימים אלה ממש, לדבריו – ולדבר יש ביסוס אובייקטיבי – עקב מצב בריאותי הלקוי".

ד

יצוין, כי תצהירה של רעיית המבקש ניתן בפני עורכת-דין שאמורה הייתה לייצג את המבקש בשלב הערעור, כך שלכאורה לא הייתה מניעה לתליית האשם באי-הבאחה לעדות בעורך-דינו הקודם של המבקש. גם בבקשת רשות הערעור שהגיש עורך-דין אחר מטעמו של המבקש, לא הועלתה כל טענה בדבר ייצוג ליקוי, כביכול. לפיכך, אין מקום לשעות כעת לטענה חדשה של המבקש, העומדת בסתירה לטענות קודמות שהועלו על-ידי (ואשר נדחו על-ידי בית-המשפט המחוזי).

ה

8. סיכומו של דבר: המבקש, שהוא אדם משכיל, המחזיק בתארים שונים, נהנה מייצוג משפטי בערכאות השונות שבהן התנהל משפטו. ההליך הפלילי, על סיכוניו, לא היה זר לו, שכן הוא כבר נדון והורשע בעבר בביצוע עבירות דומות, במסגרת ת"פ 394/83. מגור-דינו ומהחלטת בית-המשפט המחוזי בבקשתו לדחיית הדין, אנו למדים, כי המבקש לא חסך במאמצים כדי להסיר מעצמו את רוע הגזרה, הן עובר להגשת כתב-האישום כנגדו (וראו עמ' 224 לגור-הדין), והן לאחר מכן (וראו: עמ' 222 ו-223 לגור-הדין וכן עמ' 2-3 להחלטת בית-המשפט המחוזי מיום 25.11.1997). מאמציו עלו בתוהו. גירסתו נדחתה, רובה ככולה, על-ידי בית-משפט השלום, בין היתר

ו

ז

א מחמת סתירות עובדתיות והגיבניות חריפות שנתגלו בה ובהסתמך על אמירות מאמירות שונות של המבקש בהודאותיו השונות. הליך המשפט החוזר אינו בבחינת "מקצה שיפורים" העומד לרשות מי שטקטיקת ההגנה שלו כשלה (וראו מ"ח 4281/98 לב נ' מדינת ישראל [5]). משבחר המבקש לבסס את הגנתו על עדותו שלו בלבד ומשבחר להימנע מלחקור את עדי התביעה בנושאים מסוימים (וראה עמ' 9-10 לפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי) ולהימנע מהצגת ראיות שהיו ברשותו כל העת, אין הוא יכול להשיב את הגלגל לאחור ולבנות תסריט חדש לניהול משפטו. כאמור, לא מצאתי מקום לייחס משקל של ממש לטענת המבקש, כאילו התרשל עורך-דינו בייצוגו. זאת בעיקר מחמת "כבישתה" של טענה זו והיותה עומדת בסתירה להצהרותיו הקודמות. המבקש כשל גם בביסוס הטענה, כי קיים חשש, לא כל שכן חשש ממשי, כי הרשעתו נגועה בעיוות דין. כאמור לעיל, ניתנו למבקש הזדמנויות רבות, עובר לתחילת משפטו ולאחר מכן, להציג את גירסתו. גירסתו נמצאה בלתי אמינה על בסיס מגוון מימצאים וראיות, וערכאות הערעור לא מצאו מקום להתערב בקביעות כנגדו.

ב

ג

הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית אפוא.

ד

ניתנה היום, ז' בחשוון תשנ"ט (27.10.1998).

ה

ו

ז